

LBRIS

We know
books

**WALLY
LAMB
ȘI RÂUL
AȘTEPTĂ...**

Traducere din limba engleză
ANDREEA ȘELER

LITERA
București

LBRIS

We know
books

Partea întâi

Inimaginabilul

CAPITOLUL 1

27 aprilie 2017

E șase dimineața și eu mă trezesc primul. Pe Spotify mă încântă melodia aia de la Chainsmokers care-mi place. „Dacă e să ne prăbușim, ne prăbușim împreună...” Iau un Ativan și după cafeaua de dimineață îmi pun două degete de Captain Morgan 50% alcool. Pun sticla înapoi în ascunzătoare, în oala de nouăsprezece litri pentru fiert homari pe care n-o folosim niciodată, pun capacul și o bag înapoi în dulapul de deasupra frigiderului, la care Emily nu ajunge fără să se urce pe scăunelul cu treaptă. Apoi umplu cănițele cu capac ale gemenilor și mă apuc să fac friganele pentru micul-dejun. „Dacă e să ne prăbușim, ne prăbușim împreună.” Opresc muzica să trag cu urechea la copii, dar cântecul ăla probabil o să-mi ruleze în cap toată dimineața.

S-a trezit și Emily, e în baie, se pregătește de serviciu. Când se oprește apa de la duș, îi aud pe gemeni bolborosind între ei în camera lor, care până acum aproape doi ani a fost atelierul meu. Șevaletul, pânzele și vopselurile mele fuseseră exilate în spațiul din spatele scării de la subsol. Nu a fost cine știe ce sacrificiu. Îmi câștigam existența ca grafician și mă tot chinuiam după program și la sfârșit de săptămână să creez artă „serioasă”, dar după nașterea copiilor, ultimul lucru de care am avut chef a fost să mă uit lung la o pânză albă și să aștept ca o noțiune abstractă să-mi treacă din creier prin braț până la pensulă și să văd ce a ieșit. Maisie era geamăna alfa; Niko, băiețelul care avea să învețe

să meargă de-a bușilea, apoi în picioare și să vorbească după sora lui, era cel beta. În cursa dezvoltării, Niko a fost mereu pe locul doi, dar, pe măsură ce personalitățile au început să le iasă la iveală, sora lui a devenit geamăna mai serioasă, mai hotărâtă, iar el era băiețelul nostru jucăuș și mereu cu zâmbetul pe buze. Îi iubeam din ce în ce mai profund cu fiecare zi ce trecea, pentru ce devenea fiecare. Cum să fi concurat vreo complacere artistică de-ale mele cu rezultatul iubirii noastre trupești? Nici nu suporta comparație.

– Iuhuu, cucu-bau! strig la ei de după cadrul ușii, când arătându-mă, când ascunzându-mă.

– Tati! zic simultan.

Încântarea lor când mă văd mă umple cu o bucurie de moment – fericire potențată, cred, de benzodiazepină și de pileală. Îi ridic pe rând din pătuț. De multe ori, gemenii se țin unul de celălalt în somn și uneori sug degetul mare al celui alt. Îi pun pe spate pe covor și le dau jos scutecele. Ambele sunt îmbibate, iar cel al lui Maisie are și două bobite de răhățel. În timp ce îi șterg cu șervețele umede și le pun scutece curate, le zic:

– Eeei, domnișorica Maisie, unde ți-e năsul? Am jucat jocul ăsta și ieri. Foarte bine! Și tu, domnu' Niko? Unde ți-e urechea? El își duce degetul la nas. Nuuu! gem, prefăcându-mă oripilat. Nu poți să auzi cu nasul!

Amândoi chicotesc, veseli. Încep să cânt *Roțile autobuzului se învârtesc*, cântecul pe care li-l cântă Emily uneori când le face băiță. Maisie ascultă atent și repetă câteva dintre gesturile mele în timp ce fratele ei dă din piciorușe și face balonașe de scuipat. Îi ridic în brațe, câte unul pe fiecare parte, și intru cu ei în bucătărie tocmai când alarma de fum începe să țipe ca din gură de șarpe.

Camera e plină de fum și miroase a friganele arse. Speriați de urletele alarmei, ambii copii încep să plângă. De pe hol, Emily mă strigă:

– Corby?

– Totul e-n regulă. Mă ocup! îi răspund eu. Pun copiii în scaunele speciale și le trag tăvițele în față. Apoi arăt cu degetul în sus și îi asigur că tati o să oprească zgomotul. Ia uitați, le zic. Urcându-mă pe scăunelul cu treaptă, ridic mâna și opresc blestemăția aia. Tati-salvatorul! declam.

Sărind de pe scăunel, schițez un mic dans care le transformă frica în râs.

– Tati-haios! spune Maisie.

Apelând la talentul meu de imitator, mă transform într-un adevărat Elvis:

– Mulțumesc. Mulțumesc foarte mult.

Dintre noi doi, eu sunt părintele distractiv, iar ăștia doi sunt publicul meu preferat. Când le dau cănițele cu capac, le ofer și pupici zgomotoși pe gât. Amândoi își strâng umerii și cîrlesc încântați.

Până ce Emily intră în bucătărie, deja i-am pus cafeaua pe masă și un morman de friganele, cu primele bucăți jos și ultimele deasupra, cele pe care le-am făcut ca să le acopăr pe cele arse.

– Mama! strigă Niko.

Emily îl sărută pe creștet.

– Ce face băiețelul meu preferat? îl întreabă. Apoi, întorcându-se către sora lui, o sărută și pe ea pe creștet și o întreabă: Ce face fetița mea preferată?

Îi iubește pe amândoi, bineînțeles, dar îl preferă pe Niko, a cărui personalitate, care abia începe să iasă la iveală, seamănă cu a mea. Maisie seamănă clar cu mama ei. Se prostește mai puțin, e mai independentă. Eu și Niko suntem cei care avem mereu nevoie de ceilalți.

Când Emily se așază să mănânce, simt cum mă trece un val de vinovăție, amintindu-mi de o dimineață de acum câteva săptămâni.

Emily mi-a spus că ea și câțiva dintre ceilalți profesori se duceau la Fiesta's după ore, să bea un pahar și să ia cina mai devreme.

– Ajung acasă până în șapte, cel mult șapte jumătate, mi-a zis. Eu i-am amintit că serile de vineri erau rezervate pentru familie.

– Înseamnă să stau cu gemenii toată ziua. Ca să nu mai spun că eu am stat cu ei toată săptămâna. Te-ai gândit, când ți-ai făcut planurile astea, că poate am și eu nevoie de ceva timp de respiro?

M-a strâns ușor de umăr, înțelegătoare.

– Știi că ai, Corby, dar lui Amber îi e foarte greu în perioada asta. Oamenii deja au confirmat că vor veni la nuntă. Și-a ajustat rochia la croitoreasă. Au sejurul de nuntă rezervat.

Amber e o colegă de-ale ei, tot profesoară, care urma să se căsătorească luna viitoare, doar că logodnicul i-a spus că e homosexual.

– A luat-o total pe nepregătite. Pur și simplu, are nevoie de sprijinul nostru acum.

– Și eu nu?

S-a uitat lung la mine, dând din cap.

– Dacă faci atâta caz pentru câteva ore, bine atunci, mi-a răspuns. O să le spun celorlalți că n-o să pot ajunge.

– Nu, du-te liniștită, iubito! Fiestă's e restaurantul ăla mexican, nu? Să vă simțiți bine! Fac eu cinste cu un rând de margarita. Ce naiba? Cu trei, chiar patru. Faceți-vă praf!

Aproape ajunsese la ușă când s-a răsucit, aruncând săgeți din privire.

– Asta e specialitatea ta, nu a mea.

Punct ochit, punct lovit.

Și-a luat la revedere de la copii, nu și de la mine. Postat în dreptul ferestrei din față, am privit-o cum s-a urcat în mașină, trântind portiera și plecând. Regretele m-au lovit câteva minute mai târziu – probabil chiar înainte ca ea să intre în parcare de la școală.

I-am dat mesaj: „Îmi pare rău că am fost atât de nesimțit. Du-te liniștită și ajută-ți prietena! Nu-ți face probleme“.

Răspunsul ei tensionat – „K Ms“ – mi-a arătat clar că încă era supărată, ceea ce, la rândul său, m-a făcut pe mine să mă supăr din nou și să mă simt îndreptățit să iau încă un Ativan, pentru a mă calma. De-asta mi le-a prescris doctorul, nu?

În acea seară, Emily a ajuns acasă abia pe la nouă și ceva. Am auzit-o prin bucătărie înainte să o văd.

– Bună, Corby! a strigat. Ți-am luat o porție de *enchiladas* de pui, dacă n-ai mâncat încă.

Nu mâncasem, dar i-am spus că da.

– Bine, le pun în frigider și poți să le mănânci mâine.

A intrat în camera de zi cu acea strălucire cherchelită care îi apare pe chip în rarele ocazii în care bea și al doilea pahar de vin, dar i-a picat fața când l-a văzut pe Niko adormit la mine în brațe, nu în pătuț.

– E bolnav, i-am spus. Îl doare urechea.

S-a așezat pe canapea lângă noi, i-a mângâiat perișorul și m-a întrebat dacă îi luasem temperatura.

– 38,4, i-am spus.

Pe termometru apăruse 38, dar am pus eu de la mine virgulă patru. Da, chiar pot să fiu atât de meschin.

– I-ai dat Tylenol?

Am dat afirmativ din cap.

– Acum vreo oră. Ia zi, cum a fost la ședința de terapie de grup, cu *nachos*?

În loc să răspundă, s-a ridicat și a început să adune cutiile goale de pe măsuța din fața canapelei. Îmi mai spusese că nu-i place să bea bere seara când am grijă de copii, dar nu mi-a zis nimic în seara respectivă. Nivelul ei de vinovăție era la un nivel satisfăcător.

Sunt convins că Emily îmi monitorizează consumul de bere, seară de seară, dar chiar cred că nu știe că am început să beau spirtoase în timpul zilei. Marțea se ridică gunoiul pe strada noastră, așa că am început să ascund sticlele goale de băutură până atunci. Aștept până pleacă spre școală și abia apoi le scot

din ascunzătoare și scot tomberonul albastru pe stradă, rușinat de dovezile dependenței mele de alcool în creștere, dar mândru că reușeam să-mi ascund obiceiul de a bea în timpul zilei.

Știe că iau pastilele acelea care mi-au fost prescrise pentru stările mele nervoase, bineînțeles. De fapt, chiar ea m-a îmboldit să mă duc la doctor, pentru că devenisem atât de irascibil, încât aveam probleme cu somnul. Ce nu știe însă e că începusem să iau mai mult decât „una înainte de culcare și/sau la nevoie“.

Îmi spun că „și/sau la nevoie“ e porțița de care mă pot folosi dacă doctorul pune întrebări când o să cer altă rețetă mai devreme. Nu mă îngrijorează că am început să mă bazez din ce în ce mai mult pe „modalitatea de a-ți asigura o viață mai bună cu ajutorul substanțelor chimice“. E doar o chestiune temporară, până situația mea se îmbunătățește. Nu este ca și cum aș fi dependent de benzo și de pileală. Am avut amenda aia când am fost prins băut la volan, dar aveam circumstanțe atenuante: mai precis că îmi pierdusem locul de muncă în ziua aceea. Totul o să revină la normal când o să încep din nou să lucrez. Și, da, poate că nu îmi dau osteneala să găsesc alt loc de muncă, la fel ca la început, dar o să-mi reiau curând căutările.

În dimineața de după durerea de ureche, Niko fusese din nou jucăuș, ca de obicei, iar Maisie nu se îmbolnăvisese încă. M-am arătat încă supărat, dându-i lui Emily răspunsuri monosilabice. Ea a luat copiii în oraș pentru masa de prânz, apoi la locul de joacă din parc, în timp ce eu m-am uitat la meciuri de baschet. Turneul din martie. Gonzaga cu Xavier, Oregon cu Kansas – dar nu pariasem pe nici unul dintre meciurile respective. Pe vremea când lucram la Creative Strategies, Declan de la contabilitate organiza mereu pariuri colective, și el sau Charlie, unul dintre agenții de vânzări, ne chema la el acasă să ne uităm la meciuri. Nu plecasem de prea mult timp, dar nici unul

nu se deranjase să se intereseze dacă mai voiam să particip. Ochii care nu se văd se uită, cred.

M-am întins pe canapea cu baxul meu de șase beri Sam Adams pe podea, să-mi țină companie. Care era emisiunea aia de televiziune în care puteai să „suni un prieten“ ca să te ajute? Pe cine aș fi sunat? Legăturile mele de prietenie de la Creative nu duraseră mai mult decât contractul meu de muncă acolo. Cu amicii din liceu și din colegiu nu păstrasem legătura. Nu fusesem cine știe ce apropiat de tipii din echipa de softball în care jucasem. Ia să vă văd pe voi cum vă păstrați prietenii, cu gemeni de doi ani și după ce v-ați pierdut locul de muncă! În timp ce toți bărbații de pe planetă ies în lume, muncind în timpul săptămânii și distrându-se cu tovarășii în weekend, eu sunt Domnul Mami douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru pentru doi copilași.

Până pe la mijlocul după-amiezii, eram pe jumătate beat. Emily și gemenii nu se întorseseră – probabil se duseseră la mama ei. Când m-am ridicat să mă ușurez, m-am clătinat un pic în drum spre baie. Încă nu terminasem când am dat cu ochii de plicul pe care-l lăsase, sprijinit de păpușa aia idioată cu fustă croșetată care masca sulul de hârtie igienică. Râseseam amândoi de ea când Emily o primise de la sora bunicii ei de un Crăciun, dar cumva reușise să reziste la mai multe operațiuni de selectare și debarasare de tot felul de fleacuri domestice.

În plic se afla un mesaj scris pe hârtie dictando.

Bună, iubitele... Îmi pare rău pentru ieri. Aveai dreptate. Ar fi trebuit să te întreb dacă te deranjează să ies în oraș după program în loc să te anunț că mă duc. Sper că îți dai seama cât de mult apreciez că ai grijă de gemeni în timp ce-ți cauți alt loc de muncă. Știu că e greu. Și știu că o să-ți găsești alt post în curând, Corby. Sper că îți dai seama ce artist talentat și ce tată minunat ești. Hai să luăm pizza

în seara asta. Sper să avem parte de ceva timp împreună după ce culcăm copiii. Te pup! Eu.

I-am fost recunoscător pentru ce-mi scrisese, mai ales oferta de „ceva timp împreună“ – expresie codată pentru sex de împăcare. Și chiar așa, am făcut-o în seara aceea, dar a fost un eșec. Ca de obicei, m-am ocupat mai întâi de ea, dar dura atât de mult că m-am lăsat păgubaș, m-am urcat pe ea și am pătruns-o. Am demarat brusc și eram în plin avânt când m-a apucat de mână și mi-a spus în șoaptă:

– Hei, mai încet...

M-am oprit brusc, am început să-mi pierd erecția și m-am retras. Mi-am pus repede halatul și am ieșit pe ușă, gândindu-mă, drăcia dracului, frate, nu pot să fac nimic bine. Nu pot să-mi găsec de muncă, nu pot să rezist o zi fără să beau și să iau pastile, iar acum nu pot nici să-mi satisfac nevasta.

– Unde te duci? m-a întrebat. Hai... Hai să stăm câteva minute și să încercăm din nou!

I-am apreciat oferta. O iubesc și acum. O doresc în continuare. După 12 ani și doi copii din vara în care ne-am cunoscut, tot nu-mi vine să cred că a acceptat când am invitat-o în oraș prima oară. Sau că m-a acceptat într-un totu când am traversat țara la volanul mașinii și m-am înființat pe neașteptate la ușa apartamentului ei, când era la colegiu, în California. Și că *imi rămăsese* credincioasă. Dintre noi doi, eu clar am ieșit mai în câștig în relația asta. Iar acum iat-o, în patul nostru, oferindu-mi bunătațe și înțelegere. Așa că, bineînțeles, eu am ales autosabotarea.

– N-am chef, i-am spus. Poate altă dată.

M-am dus la parter. Am făcut câțiva pași prin bucătărie, am deschis frigiderul. Am încălzit la microunde *enchiladas* alea pe care mi le adusese, dar prea mult, așa că erau uscate și tari. După câteva îmbucături, le-am aruncat la gunoi, răzuind bine farfuria. Am ridicat mâna până la oala de fiert homari și mi-am turnat

un pahar zdravăn, în schimb. Până m-am băgat înapoi în pat, Emily dormea. În toți anii de când eram împreună, nu cred că am fost niciodată atât de nesincronizați.

Totuși, în ziua următoare, a fost mai bine. Am stat pe jos și ne-am jucat cu copiii. Am dansat cu ei pe cântecelul ăla prostesc *Baby Shark*. Când i-am culcat după prânz, ne-am băgat și noi în pat și am încercat din nou – cu succes pentru amândoi. Am gătit masa de seară împreună, cu gemenii uitându-se la noi și plimbându-se de colo-colo pe jos. A fost mai bine de atunci. Fluctuațiile obișnuite, dar nimic mai mult. O căsnicie înseamnă să depășești toate astea, nu? Suntem în regulă.

Acum, Emily taie două friganele în pătrățele de câte un du-micat, punând pe fiecare câte o picătură de sirop.

– Bun, bun, bun, rostește, împărțindu-le copiilor.

Îmi place enorm să o privesc petrecând timp cu ei, chiar mai mult când mă simt relaxat, ca acum. Maisie seamănă cu mama ei: păr brunet, ochi închiși la culoare, tenul mediteraneean al tatălui lui Em. La controlul de douăzeci și patru de luni, s-a încadrat în tranșa de treizeci la sută atât la înălțime, cât și la greutate, așa că probabil o să fie minionă ca Emily. Niko mi-a moștenit părul roșcat și tenul mai deschis; ca înălțime și greutate e puțin peste medie, a constatat pediatrul, dar, în comparație cu soră-sa, arată ca un bătaș din curtea școlii.

Întorcând capul către mine, Emily mă întreabă de ce s-a declanșat alarma de incendiu. Ridic cele două friganele arse pe care le-am aruncat pe blat, ținându-le ca pe niște marionete.

– Poftim, îi zic, transferând unele proaspete din tigaie pe o farfurie. Mă întorc imediat.

Mă duc la baie și mă spăl pe dinți, ca să nu simtă mirosul de alcool. Aștept cam un minut, după care trag apa și mă întorc în bucătărie. Emily mă întreabă de ce zâmbesc.

– Poftim?

– Zâmbești. La ce te gândești?

– La ce mă gândesc? Nu știu. Nu la mare lucru.

Zâmbesc pentru că, grație romului și pastilei de Ativan, simt o amorțeală plăcută.

Maisie, care e mai dificilă cu mâncarea, termină fără să facă mizerie, dar bavețica fratelui ei e îmbibată cu lapte și a reușit cumva să se murdărească de sirop pe sprânceana stângă. Jumătate din porția lui e pe jos. Emily aruncă o privire la ceas, după care începe să curețe.

– Știi ceva, puștiule? i se adresează lui Niko. Cred că mami și tati ar trebui să-și ia un aspirator-robotel de-ăla și să-l programeze să meargă după tine toată ziua. Ți-ar plăcea?

Fără să înțeleagă vreo boabă din ce spune, el dă entuziast din cap. Îi spun lui Emily să lase totul așa, că o să curăț eu.

– Ar fi grozav, zice ea. Sunt un pic în întârziere.

Se duce din nou la baie, să se spele pe dinți și să-și usuce părul.

Chiar înainte să plece la serviciu, li se adresează gemenilor:

– Să fiți cuminiți azi, să nu-i supărați pe tati și pe buni. Fără pozne, da?

Le arată care e răspunsul corect, o mișcare aprobatoare din cap, pe care amândoi o copiază.

– Păcat că nu putem obține acest angajament în scris, comentez eu.

Cu o zi înainte, Niko și-a instigat sora la un joc de-a mângălitul cu culori pe linoleumul din bucătărie și a fost al naibii de greu să șterg urmele alea fără să zgârii suprafața, ceea ce până la urmă tot am făcut.

– Bine, am plecat, zice. Ce mi-aș dori să pot să rămân acasă, cu voi... Vă iubesc!

– Și noi pe tine. Am avut grijă să încep să spăl vasele de la micul-dejun când am văzut că e pe punctul de a pleca. Mai bine îi zic la revedere făcându-i semn dintr-o mână plină de clăbuci de detergent decât un sărut cu aromă de alcool. Distracție plăcută în excursia cu elevii!

Tocmai a terminat capitolul despre dinozauri cu elevii de clasa a treia și îi duce la Muzeul Peabody să vadă relicve preistorice și urme de dinozauri.

– Noroc cu ponturile alea, iubitele! îmi zice. Poate azi e ziua cea mare, nu?

Ridic din umeri.

– Poate.

Teoretic, azi o să caut un loc de muncă, deși, ca să fim sinceri, m-am cam resemnat cu situația de față. Când aud mașina lui Emily dând cu spatele pe alee, după care accelerând, spun – cu voce tare și fără să mă adresez cuiva anume:

– Iaă cum pleacă sponsorul familiei! Apoi întind mâna către oala pentru homari, o dau jos și îmi reîmprospătez cocktailul de cafea cu Captain Morgan. Îi îmbrac pe gemeni și pregătesc geanta cu scutece. Știi ceva? le spun. Azi e o zi de stat cu buni.

Maisie bate din palme, dar Niko dă dezaprobat din cap și zice:

– Nu buni! Nu buni!

– Te înțeleg perfect, tipule, îi spun, chicotind amuzat.

Tatăl lui Emily spusese o dată despre fosta lui soție că era „un fluture de oțel“.

O mințisem pe Betsy, spunându-i că o să îi las la ea în jur de opt și jumătate, ca să pot verifica niște ponturi imaginare, unul dintre ele în Massachusetts, la nord de Boston. În funcție de trafic, i-am zis, o să îi iau între trei și patru. Am adăugat precizarea cu „în funcție de trafic“ ca rezervă, în cazul în care am nevoie de încă o oră să mă trezesc din beție.

Am mințit-o și pe Emily – i-am spus că o să-i las pe copii la mama ei, că o să trimit încă o serie de CV-uri, că o să dau câteva telefoane la niște firme unde fusesem deja la interviu, după care o să mă duc cu mașina la Manchester, pentru că cei de la Hobby Lobby dăduseră anunț că au un post liber la departamentul de înrămare. De fapt, înfrânt de umilirile îndurate preț de mai multe luni căutând un loc de muncă și fiindu-mi groază acum

că aș fi putut *obține* postul de la Hobby Lobby, unde să fiu nevoit să imprim și să înrămez imaginile jenante, produse în serie, pe care le aleg cumpărătorii, la un hipermarket de genul ăsta, *nu* o să mă duc cu mașina la Manchester sau să mă ocup de altă activitate din programul meu inventat.

Când am fost concediat din departamentul de grafică format din doi angajați de la firma unde lucrasem timp de cinci ani, Rhonda, șefa mea, mi-a dat vestea la prânz și mi-a spus să-mi iau după-amiaza liberă. Ca să fim corecți, nu și-a dat seama că-mi făcea vânt chiar în ziua în care Niko și Maisie făceau un an, ocazie cu care organizasem o petrecere cu cele două bunici plus câțiva dintre vecini și câțiva prieteni de-ai lui Emily de la serviciu. (Cu un an în urmă, Rhonda fusese cea care organizase sărbătorirea, la prânz, a nașterii gemenilor: tort, niște vouchere, pachete cu scutece, glume despre lipsa de somn.)

– Vreau să știi că decizia asta nu e legată de calitatea muncii tale, Corby, m-a asigurat Rhonda, ridicând securea și lăsând-o să cadă. E vorba de structura companiei. A fost o decizie greu de luat, dar mi s-a spus că nu pot să vă păstrez pe amândoi.

Și, bineînțeles, nu avea să o concedieze pe Brianne, copilul-minune care fusese angajată la trei ani după mine, dar care primise mereu conturile mai importante. Ca și mine, Brianne fusese bursieră la Școala de Design din Rhode Island, dar, spre deosebire de mine, absolvise cu rezultate deosebite și câștigase mai multe premii pentru activitatea ei, în timp ce eu abandonasem pe la jumătatea ultimului an și traversasem toată țara ca să obțin dragostea lui Emily.

Deja de ceva timp mă tot agățam de scenariul ăsta, în care o agenție mai mare și mai profitabilă o ispitește pe Brianne să plece de la Creative, iar eu îmi recuperez fostul post și evoluez strălucitor, arătându-le ce greșeală prostească au făcut când m-au concediat. Cum se numește asta? Gândire magică? Între timp, ajutorul de șomaj mi-a expirat, a trebuit să facem o refinanțare la ipotecă și am făcut trei ședințe de psihoterapie de cuplu. Luna

trecută, am marcat a doua zi de naștere a gemenilor cu cadouri, tort și lumânări, dar am evitat cheltuiala unei petreceri. Ei, asta-i viața, cum se spune. Cu ceva sprijin de la rom și de la Ativan, în ultima vreme am ținut atacurile de panică la distanță, apelând la filozofia lui Alfred E. Neuman: „Ce? Să-mi fac griji? Eu?” Așa că, după ce îi las pe copii, o să mă duc la magazinul de băuturi pentru încă un Căpitan, după care înapoi acasă, să îl consum în timp ce mă uit la televizor: la CNPP, la *Tribunalul poporului*, *Ghicește prețul* și, dacă reușesc să-l mai gădesc, la postul care difuzează în reluare episoade din *Salvați de clopoțel*. De cum minivacanța mea alimentată de rom și benzo *chiar* o să înceapă, s-ar putea să mă uit la niște porno și să mă masturbez, poate chiar să trag un pui de somn. Pe Maisie și pe Niko o să-i iau de la Betsy pe la patru. O să mă apuc de pregătit masa de seară până vine acasă Emily sau, mai probabil, o să iau niște mâncare chinezească sau ceva de la Chipotle, plus niște McNuggets pentru copii. Am început să adunăm o colecție jenantă de jucării de la Happy Meal pe pervazul din camera de joacă. ăsta mi-e planul. Dar nimic din toate astea n-o să se și întâmple.

Pun geanta pe care am pregătit-o cu lucrurile de care au nevoie gemenii pe treapta de jos a verandei, după care mă întorc în casă. Mă spăl pe dinți și fac gargară de două ori, ca Betsy să nu simtă nici un miros suspect când o să îi las la ea. E o dimineață rece, așa că le pun copiilor căciulițe și hăinuțele de primăvară. Încui ușa casei și îi duc de mânuțe pe alee. De obicei, ordinea prinderii în scaunele de mașină prevede ca Niko să fie instalat primul, pentru că, dintre ei doi, el e cel mai agitat. Dar se inversează azi, când îl văd întins pe burtă, privind atent un roi de furnici pe alee, cum au năpădit o bucată de fursec scăpată din mână deunăzi. Îi fixează centurile lui Maisie. Apoi îmi aduc aminte de geanta lăsată pe treaptă și mă grăbesc să o iau. Pun geanta pe locul din dreapta-față. Le fac cu mâna vecinilor de vizavi, Shawn și Linda McNally, care tocmai au intrat cu mașina pe aleea lor. Linda se dă jos din mașină și agită o pungă de hârtie maro.